

КРАЯТ НА СЪСТРАДАНИЕТО!

Дейвид Уилкерсън
3 Февруари 1997

Една пристрастена към крак майка уби 6 годишната си дъщеря, Елиза, като я удуши с възглавница.

4 годишната Надин умряла от глад в дома на майка си в Бронкс. Полицията намерила момичето заключено в спалнята – изсъхнало, измършавяло, свито като ембрион. Всичките й викове за помощ били напразни за зависимата й от крак майка.

24 годишна майка завела 3-те си деца на покрива на блока, в който живеят. Едно по едно ги бутнала от там, докато крещели и те загинали. След това тя скочила и загинала. „Ню Йорк Дейли Нюз“ публикува снимка на ужасени наблюдатели, плачещи невярващи на гледката с майката и трите й деца лежащи мъртви на улицата. Хората се бяха свили от агония. Те крещяха ужасени: „Какво става със страната ни?“

16 годишно момиче скочило от метрото в Бруклин и паднало върху малко момче, което се връщало у дома си, за да играе с новата си играчка, която му подарила майка му. Докато пиша това момчето е в болница, в кома. Момичето умряло.

Обезумяла майка сложила малкото си момиченце на леглото, покрило главата му с един пуловер, отишла до кухнята, взела нож и започнала да намушква момиченцето до смърт. След това майката не можала да обясни действията си. Изглежда не скърбяла ни най-малко за случилото се.

Друга майка се напила до смърт, качила двете си деца в колата и започнала да препуска диво по пътя. Ударила 2 деца, убила ги на място и смазала колата в едно заграждение, като убила себе си и двете си деца. 4 деца умрели, убити за 1 секунда от майка в пиянски ступор!

Мога да продължавам още и да изброявам една след друга трагични истории. Това са само някои от историите, които се появиха в нюйоркския ни вестник през последните няколко месеца. Изглежда няма край на всичките ужасни престъпления срещу децата. А те се случват из цялата страна.

Аз вярвам, че Бог прави всичко възможно да не дойде преди края на времето и да сложи край на всичко. Никога няма да си помисля, че Той е просто някакъв благ дух, който си седи на небето и не се трогва от ужасния дух на убийство, който е на свобода в страната. Не, Той е състрадателен Баща, който агонизира за страдащите Си деца.

По времето, когато беше на земята Исус беше превъплъщението на Божието състрадание. Библията често казва, че Христос беше „изпълнен със състрадание“ поради страдащите хора. И ако това беше така през първи век, каква ли болка трябва да изпитва нашия Господ в сърцето Си сега!

Библията ни казва: „... не чезнат щедростите Му.“ (Плачът на Еремия 3:22). „Но, Господи, Ти си Бог многомилостив и благодатен, Дълготърпелив и изобилващ с милост и вярност.“ (Псалм 86:15)

Повечето християни, които живеят днес, биха искали да си мислят, че и те като Исус са „изпълнени със състрадание“

Когато чета такива истории във вестниците, аз също искам да се изпълня със състрадание. Дори и най-големите грешници се „трогват“, когато чуят за страдащи деца. Чувам ги да говорят с треперещи гласове по радио предаванията, докато карам колата. Те казват: „Колко ужасно, трагично, тъжно! В какво се превръща нацията ни? Трябва да заключим всички майки, които ползват наркотици. Трябва заедно да се изправим срещу престъпността.“ След като получи няколко подобни обаждания, един радио водещ заяви: „Америка все още е изпълнена със състрадание!“

Но състраданието не е само съжаление или отзивчивост. То е нещо повече от това да си трогнат до сълзи или да се възбудиш емоционално, повече от това да говориш за злото, което се крие зад такива престъпления. Състраданието означава съжаление и милост, придружени с желанието да помогнеш нещата да се променят. Истинските чувства на състрадание ни карат да направим нещо!

Това се вижда в състраданието, което показва Исус в евангелията. В един момент Той се оттегли в пустинята, за да се моли. Когато множествата откриха къде беше Той, те Го последваха на крака от всички близки градове. В отчаянието си те Му заведоха сакатите, слепите, умиращите, обладаните от демони роднини и приятели.

Какво направи Исус? Библията ни казва: „И Той, като излезе, видя голямо множество, смили се за тях, и изцели болните им.“ (Матей 14:14). Това е състрадание!

Ако Исус беше обременен от съвременния ни начин на мислене, Той щеше да събере учениците Си на събрание. Би анализирал проблемите и говорил за греховете, които бяха довели обществото до тук. Би посочил към обладаните от демони и би казал тъжно: „Вижте какво носи греха на хората. Това не е ли трагично? Вижте заплатата на греха!“

Или пък би могъл да каже както много лицемерни хора: „Вижте, много съм уморен. Работих здраво, за да ви послужа. Но сега съм изтощен и трябва да говоря с Отец. Можете да сте сигурни, че чувствам болката ви. Знаете ли какво? Ще повикам учениците ми и ще имаме ходатайствено събрание. Ще се съгласим в молитва за нуждите ви. Сега си вървете с мир.“

Точно това представлява съвременната теология. Всеки е готов да се моли, но малцина са готови да действат!

Матей 9-та глава казва за Исус: „А когато видя множествата, смили се за тях, защото бяха отрудени и пръснати като овце, които нямат пастир.“ (9:36). Фразата „смили се за тях“ тук означава „Го накара да се задвижи“. И така, какво направи Исус по въпроса?

Той не само говореше. Сърцето Му беше трогнато и разтърсено поради онова, което видя и Той изпита огромно желание да промени нещата! Дали съжаливаше хората? Да. Състрадаваше ли им? Да. Но тези чувства Го накараха да действа! Той каза: „Ще направя всичко, което мога, за да променя нещата!“

“Тогава Исус обикаляше всичките градове и села и поучаваше в синагогите им и проповядваше благовестието на царството; и изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ.” (стих 35). Това не е някаква празна теология. Исус не просто се разбираше с Отец и казваше: „Господи, прати работници в полето Ти.“ Самият Той отиде! Той полагаше ръце на прокажените. Беше дълбоко, практически, лично замесен във всичко.

В Матей 15-а глава виждаме една невероятна сцена: „И дойдоха при Него големи множества, които имаха със себе си куци, слепи, неми, недъгави и много други, и сложиха ги пред нозете Му; и Той ги изцели“ (15:30).

Не мисля, че оценяваме тази сцена днес. Можете ли да си я представите? Навсякъде около Исус имаше стотици измъчени хора – седящи и лежащи на земята – болните, отчаяните, малки деца твърде болни, за да седнат, хора викащи за помощ, виещи от болка, хора с треска, обладани от демони.

Исус не ги отхвърли. Той извърши чудеса на изцеление и освобождение: немите говореха, куците скачаха, слепите виждаха, болните изведнъж бяха изцелени. И с всяко следващо изцеление хората Го притискаха още повече. Представям си как хората взимат болните си деца и ги бутат напред, а учениците се опитват да поддържат някакъв ред.

Тези хора бяха навън, в пустинята в продължение на три дни, без храна. И вече припадаха от глад. Точно тогава Исус каза: „Изпитвам състрадание към множествата. Няма да ги отпратя гладни, за да не припаднат по пътя.“

Можех да спра дотук и да направя тези неща централна тема на посланието ми: „Имам състрадание и няма да отхвърля хората!“ Но Господ иска ни каже нещо повече:

Доскоро грижовната ни нация бавно губи състрадателното си сърце към бедните и нуждаещите се!

Състраданието на Америка умира! Тук, на пристанището в Ню Йорк стои една дама, чиито ръце са протегнати към бедните и нуждаещите се от повече от 100 години. Но нещата вече се променят драстично.

Управителите на щатите се съревновават един с друг, за да видят кой може да премахне повече хора от списъците за социални осигуровки. От Белият дом масово се закриват купоните за храна и помощите за безработни в градове и села, прави се всичко възможно да се дава по-малко. Миналият месец президента Клинтън говори за хилядите хора, които вече не получават помощи. А тук, в Ню Йорк, центрове за хранителни помощи бързо пресъхват. Фондовете за програми с дарения намаляват.

Сега, аз не съм политик. Не искам да навлизам в политически спорове относно правилността или неправилността на помощите за бедните. Да, знам, че има много измами в системата. И знам, че трябва да се направят промени, че всички здрави хора трябва да работят и че не трябва да плащаме на майките за това, че записват незаконни деца в списъка за помощи.

Но това, което ме притеснява е, че по-голямата част от реториката, която слушам е зла, студена, безсърдечна. Безмилостност помита тази страна!

Казвам ви – Бог няма да си стои да позволява най-богатата нация на земята да изхвърли майките и децата на улицата. Той няма да позволи милиарди долари да се харчат за космически изследвания, докато децата ни гладуват. И бъдете сигурни – само след 2 години по улиците на Ню Йорк ще излязат хиляди семейства!

Познавам чувствата на много работници от средната класа из цялата страна, докато се борят да оцелеят финансово. Много хора от предградията имат добра работа, но ги убиват с данъци. Не могат да си позволят да ваксинират децата си или пък да ги заведат на лекар, а чуват за майки от гетата, които получават безплатна медицинска помощ. Едва се изхранват, а купоните за храна отиват при хора на социални помощи. Една работеща майка каза: „И аз може да мина на социални помощи. Така поне децата ми ще имат медицинска помощ.“

Разбирам цялото това икономическо напрежение. Но като християни да не сме посмели да позволим да студения и корав дух на страната ни към бедните да ограби нашето състрадание!

Един бивш губернатор натиска да се приеме нов закон, който да легализира евтаназията – убийството на болните възрастни хора. Той казва, че нацията ни не може повече да „пилее средства“ за тях. Той мисли, че най-доброто, което могат да направят възрастните болни хора е да „умрат и да запазят медицинските ни средства за младите“.

Това е шокиращо! Станали сме толкова корави и груби, че Джек Кеворкян - „Доктор Смърт“ - човекът, който участва в планирани самоубийства бива разглеждан като герой. За него се говори като за „милостив, загрижен лекар, който помага на хората да излязат от мизерията си.“ А онова, което прави той си е чисто убийство!

По-лошото е, че евтаназията вече е позволена не само в случаите на физическа болка, но и на емоционална. Ако имаш нервна криза и не желаеш да живееш, можеш да се обадиш на доктор Смърт!

Скоро страната ни ще легализира евтаназията. Ще премахнем повече и повече купони за храна за бедните. А улиците ни ще започнат да приличат на онези от Третия свят – пълни с просяци, деца и бездомни хора.

Но това, което ме шокира най-много е липсата на състрадание, която виждам да се разпространява в църквата на Исус Христос. Много Божии хора стават коравосърдечни и незагрижени. Деноминациите казват, че фондовете им за мисии се свиват. Хората просто не дават повече пари за мисионерство извън страната.

Наскоро пратих до читателите ни доклад с това, което сме дали за мисии. Писах: „Искам да знаете, че поне 10% от всеки долар, който ни изпращате се дава за мисии. Издържаме служения, които се грижат за деца из целия свят. Имаме домове за сираци в Румъния и Мозамбик и даваме хиляди долари на домове за деца в Латинска Америка.“

Мислех си, че хората ще бъдат благодарни, че служението ни е посветено на даването. Но бях шокиран и смаян от доста ядосани писма, които получихме от някои читатели. Ето какво казаха някои от тях:

“Извадете ме от имейл списъка си. Не съм ви позволявал да харчите даренията ми за служенията си извън страната. Искам всеки долар да остане тук, в САЩ.“

“Не искам никаква част от парите ми да отива в чуждестранни мисии. Ще поддържам служението ви в Ню Йорк, но никъде другаде.“

Ще кажа на всички, които се чувстват по този начин: ако не ви харесва начина, по който разпределяме даренията ви, най-добре е да спрете да ни давате. Не ме интересува дали това ще ни струва хиляди долари. Бог няма да търпи такова отношение!

Слава на Бог, по-голямата част от читателите ни са благодарни, че сме се посветили да даваме от състрадание.

Сега нека ви разкажа за нас, за Таймс Скуеър Чърч и нашия екип!

Ние служим в един от най-проблематичните, страдащи градове в Америка – както духовно, така и (много скоро) икономически. Това е град, в който повече от 2 милиона души получават помощи от правителството, много от тях са на социални помощи. Градът е зает от наркомания, отчаяние, бездомни.

Матей пише, че цели множества отидоха при Исус и оставиха в нозете Му куците, слепите, немите и сакатите. А днес аз виждам това да се случва в Ню Йорк с църквата на Исус Христос. Правителството се провали, всички останали институции се провалиха. Каква е надеждата за човечеството? Трябва да е църквата на Исус Христос! И много скоро ще има повече болни, бездомни, безпомощни хора в нозете ни. Ще ги доведат точно пред нашия праг!

Какво ще правим тогава? Ще се молим ли за съживление, ще провеждаме ли молитвени събрания цяла нощ и просто ще прескачаме бездомните, които лежат пред вратата на църквата ни? Не, никога! Това не е състрадание!

Преди няколко вечери в събота не можех да заспя. Духът ми беше разтревожен понеже не можех да изкарам от ума си майката, която бях срещнал зад сцената. В едната си ръка тя носеше бебе на 5 дни, а с другата си ръка беше хванала 2 годишното си дете. Съпругът ѝ беше изгубил работата си и не можеше да намери друга, и я оставил.

Тази млада майка сега спеше на пода на малък апартамент, в който живеят още 10 души. Те искали тя да си тръгне от там, защото децата ѝ плачели прекалено много. Не можела да вземе социални помощи, нямала семейство, нямала къде да отиде, нямала дори пари за мляко. Тя ми каза: „Ще живея на улицата. Няма къде да отидем!“

Дадох на тази млада жена някакви пари и служението ни започна да работи с нея. Но това не беше всичко. Друга млада майка, която посещава църквата ни дойде при нас с подобен въпрос. Съпругът ѝ взимал наркотици и не можел да се задържи на никоя работа. Тя няма образование и не може да работи. Тя също ми каза: „Пастир Дейв, след една или две седмици ще живея на улицата.“

След това се срещнах с още две скъпи жени, чиито съпрузи ги бият. Те се страхуват за живота си и за сигурността на децата си. А всички домове оказващи помощ в подобни случаи в града са претъпкани с дълги списъци от хора с подобни проблеми.

Докато лежах в леглото през онази вече и се опитвах да заспя, не можах да затворя очи. Дали бях докоснат? Да. Изпълнен със състрадание? Да. Но в мен се случваше нещо друго. Молих се: „Господи, какво искаш да направим по този въпрос? Как можем да променим тази трагична ситуация? На 65 години съм и съм уморен. Прекарал съм много време с наркомани и алкохолици. Моля Те, не искам друга програма.“

Но в умът ми изплува картината на 5 дневното бебе. Помислих си: „Ние сме църквата на Исус Христос. Трябва да имаме състрадание, а не да ги отхвърляме. Какво можем да направим?“

Разбрах, че само след 2-3 седмици в Таймс Скуеър ще отворим дом „Исая“ и че ще преместим дома за мъже „Тимотей“ в тази постройка.

И изведнъж ми проблесна пред очите: в сградата на бившия дом „Тимотей“ ще се освободят 10 апартамента. Бихме могли да ги използваме за център, в който да живеят изоставени майки. Можем да сложим две майки с децата им в един апартамент, което означава, че ще помогнем само на 40-50 семейства годишно. Капка в морето е, но нещо трябва да се направи!

Състраданието не трябва да е само съчувствие. То трябва да са чувства, които преминават в дела! Състраданието пита: „Господи, какво искаш да направя?“

Нека ви кажа какво искам да видя тук, в Ню Йорк!

Църквата ни прекарва много време в молитва. Току що завършихме с една 24 часова, 30 дневна верижна молитва. А през януари започнахме годината с молитва и пост. Но за какво точно се молим? Какво искаме?

Покойният Ленард Рейвънхил, който написа „Защо закъснява съживлението“, беше голям Божи човек – според мен – истински пророк. Седях и го слушах с часове как говори за идването на голямо съживление. Той го чака повече от 60 години, но умря без да го е видял.

Когато растях в петдесятната църква, всичко, за което баща ми и дядо ми говореха, беше идващото съживление. Евангелизатори говореха за него на събранията: „Идва съживление. Бог ще доведе цели множества в царството Си!“

Но в основата на всички тези думи за съживление стоеше една основна мисъл: „Няма да трябва да излезем на улиците и да си цапаме ръцете. Можем просто да си стоим тук и да се молим. Светият Дух ще доведе хората!“

Но определението за съживление е „пробуждането или възкресението на онова, което има опасност да се превърне в труп“. Това означава „да събудиш мъртвата църква, да я съживиш, възкресиш, така че невярващите да бъдат склонни да влязат през вратите ѝ“.

Възлюбени, от една църква не се очаква да бъде съживявана от мъртвите! Ние не трябва да се молим за някакво голямо съживление. И докато всички ние сме се затворили и се молим за съживление, в страната ни се случват следните неща:

Половината от подрастващите пушат марихуана. Повече от една трета пият. 12 годишни правят секс. 14 годишни момичета раждат. Изгубили сме цялото поколение младежи за сметка на цинизма, закоравяването, заблуждението.

Градовете ни са на път да бъдат опожарени. Нацията ни е преситена от секс, удоволствия, идолопоклонничеството на спорта. Всеки втори брак свършва с развод.

Хлипането на гладни, смачкани деца вече се издига като гръм от градовете ни. Хомосексуалистите искат права да се женят. Хиляди отчаяни бащи скитат по улиците, за да си намерят работа. Много черни и латино мъже въобще не могат да се вредят за интервю за работа.

С приближаването на 2000-та година, какво прави църквата по тези въпроси? Кое е завладяло енергията и вниманието ни?

Неотдавна получих писмо от една жена, която посещава църквата ни. Тя каза: „Таймс Скуеър Чърч се нуждае от изцерения, събрания за чудеса и знамения, както е в телевизионното предаване на еди кой си брат.“

Искам да отговоря на писмото на тази жена публично и с любов: „Скъпа сестро, нека ти кажа как можеш да произведеш могъщо чудо, велико знамение за всички невярващи.

Има една майка в църквата ни, която скоро ще бъде изхвърлена на улицата с децата си. Тя е самотна и иска да работи. Би ли била така добра да я вземеш в свободната си стая за 3 месеца? Или просто да ѝ позволиш да спи на дивана? Би ли я хранила, докато тя си търси апартамент? Би ли ѝ послужила? Би ли я извела от ямата на отчаянието?“

Вършенето на тези неща означава ли чудо? Биха ли били сметени те за знамение? Да, абсолютно! Всеки невярващ, който види това би казал: „Ето това е Христос. Ето това трябва да бъде християнството!“

Библията казва, че ако посрещаме човешките нужди, ако се покоряваме на заповедта да бъдем състрадателни към света и ако се предаваме на нуждите на другите, тогава ще бъдем като добре напоявана градина! „... да разделяш хляба си с гладния... Когато видиш голия да го обличаш... Ако даруваш на гладния желаното от душата ти, И насищаш наскърбената душа... Господ ще те води всякога, Ще насища душата ти...“ (виж Исаия 58:5-12). „И ти ще бъдеш като напоявана градина, И като воден извор, чиито води не пресъхват.“ (стих 11)

Един познат служител наскоро ми показа видеокасета от църковно събрание, което е част от нещо, наречено „велико съживление“. Но онова, което видях на касетата бяха странни проявления. В един момент пастира, който водеше събранието, каза на един плачещ мъж: „Тук не се плаче. Това не е молитвено събрание. Време е за смях!“ След което лидера клекна до един човек на пода и започна да казва: „Излез, стара радост! Излез, стара радост!“

Помолих приятеля ми да ми обясни всичко това. Той каза: „Християните са станали толкова победени, сухи и унили, че Бог се опитва да възкреси радостта. Светият Дух се опитва да освободи хората чрез проявления.“

Не! Смяхът, който виждаме днес не е нов. Изпитвал съм свят смях, когато бях 10 годишен. Смях се в продължение на часове, след което плаках в продължение на часове поради осъждението на Светия Дух. В това няма нищо ново.

Питам те: как стигна църквата до ниското положение да бъде отчаяна? Как въобще стигна църквата до нуждата да бъде „напомпвана“?

Това е така понеже не сме разрешили въпроса с Исаия 58 глава! Този пасаж ни казва много ясно и директно защо християните губят радостта си, изсъхват и биват поробвани. Това е така, защото те са завладени от собственото си оцеляване!

Повечето християни днес слушат само проповеди за това как да се справят с житейските проблеми, как да се справят с празнотата. Те вече нямат бreme за мисии, за хората на улицата, за бедните. Вместо това те си седят и се оплакват за това как се харчат парите от данъците им. А същите тези християни подминават бедните и нуждаещите се!

Защо пастирите не учат хората си да се протягат към човешките нужди, така че когато нуждаещите се дойдат в църквата да намерят една добре напоена градина, дълбок кладенец, който блика? Господ каза, че Той ще снабди всеки, който има желание да дава!

Преди почти 300 години моравците дошли в Ню Йорк с холандците. Когато установили църква, те направили служение за достигане на бедните. Днес всичките им църкви са закрити, но моравското служение в Ню Йорк все още съществува като една от големите програми за изхранване в града.

“Бауъри Мишън” също съществува все още – 150 години по-късно. А служението на Джери Мак Коли за бедните все още действа – 160 години по-късно. Бог посреща нуждите на бедните, въпреки че много църкви са станали на прах!

Не трябва да излизаме от квартала си, за да имаме най-голямото възможно съживление. Бог казва, че ако дадем хляба си на гладните, ако доведем бедните в дома ни, ако облечем голите и дадем от богатата си на гладните и страдащите, Той ще ни води и винаги ще снабдява нуждите ни. Ще бъдем като добре напоявана градина, като кладенец, чиито води никога не пресъхват!

Бог ни казва: „Съсредоточете се върху това да помагате на другите! Достигнете бедните и ранените. Аз ще ви отговоря, вода, задоволя. Ще бъдете извор на живот за другите. Благословието ви никога няма да пропадне!“

Ако не се чувствате удобно с това учение от Стария Завет, вижте какво каза Исус в Новия:

“Защото огладнях и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; странник бях, и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях, и не Ме посетихте.

Тогава и те в отговор ще кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?

Тогава в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на ни един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили. И тия ще отидат във вечно наказание, а праведните във вечен живот.” (Матей 25:42-46)

“Но ако някой, който има световните блага, вижда брата си в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще пребъдва в него любов към Бога?” (1 Йоан 3:17)

В този момент може би си казваш: „Бих искал да бъда милостив, да помагам на нуждаещите се. Как мога да донеса промяната?“

Мога да ти кажа само, че Бог ще отговори на тази молитва: „Господи, виждам всички човешки нужди около мен. И знам, че единственият Исус, който града ми може да види някога е този, който ще види в мен и в църквата ми. Господи, ще трябва да ме водиш. Готов съм с портфейла ми, с дома ми, с времето ми. Покажи ми къде да отида, Господи!“ Бъди сигурен, че Бог ще донесе тези нужди пред прага на вратата ти!

Може би си мислиш: „Но аз имам толкова много проблеми. Не мога да намеря време да помагам на другите.“ Нека те попитам: самотен ли си? Помогни на страдащите хора в болниците и в старческите домове. Няма да се чувстваш самотен преди да свърши деня! Имаш ли нужда от приятел? Излез на улицата, намери някой бездомен и го попитай: „Гладен ли си? Хайде да отидем в Мак Доналдс.“ Купи на човека хамбургер и му говори за Исус.

Бог иска всеки един от нас да бъде част от състрадателното Му сърце към този свят. И ако ти си готов да направиш това, Той ще изпрати нуждите пред вратата ти.

И така, дай на Господ да те използва. Той ще отвори всички врати за теб. Тогава наистина ще познаеш състрадателното Му сърце!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1997 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Death of Compassion!](#) / [Краят на състраданието!](#)